

— Дѣдо Хаджия, казва момченцето, тато ма проводи при тебе, да ми дадешъ своята жлта бжлица.

— А нема вие нѣмате бжлица? пита Хаджи Генчо.

— Имаме... Нема бива кжца безъ бжлица? Нашата е малка.

— А защо ви е голѣма бжлица?

— Трѣба ни... Тато гощава своите ортаци и своите приятели, и трѣба да са занесе вино малко повечко.

— А дѣ той, твой баца, сжбира приятелите си на зефетъ?

— При Салчовата воденица, въ градината, на кйопкѣтъ.

— Тамъ е мѣстото добро... добро е, прохладно е и по-настрана е... А кажи ти мене: твой тато нищо повече ти не каза да ми рѣчешъ?

— Нищо.

— Не каза ли ти така: „кажи на дѣда си Хаджия, да дойде и той при насъ, да